

La paradeta de les dilacions judicials

JOSÉ BONET NAVARRO

CATEDRÀTIC DE DRET PROCESSAL (UVEG).

ACADÈMIC DE NÚMERO DE LA REAL ACADEMIA DE CULTURA VALENCIANA

La doble moral de l'Estat és ben coneguda. Mentre realisa, per exemple, campanyes contra el consum de determinades substàncies com l'alcohol i el tabac, s'entén que per ser amoladores per a la salut, al mateix temps s'està lucrant a través d'uns impostos que apleguen a representar el setanta per cent de lo que es paga per mantindre tan poc recomanable costum. Resulta igualment notori que l'Estat respon poc i mal en general. Com sap qualsevol que ho haja intentat, exigir responsabilitat a l'Estat representa un verdader calvari de procediments costosos i eterns. En ells, ademés, es situa davant del recurrent tot un cos d'advocats de l'Estat en la missió principal de, obviant el patiment de l'administrat, trobar rigoroses i carcatons formals per a evitar o limitar al màxim la seua responsabilitat. Però lo que resulta menys conegut, com s'ha posat de manifest en una meritòria tesis doctoral sobre els interessos de la mora processal que el passat més de desembre va defensar brillantment Montserrat Carceller (en la Universitat Autònoma de Barcelona i en la direcció del prestigiós catedràtic Manuel Cachón), és que l'Estat s'ha montat una paradeta en la que es lucra de la seua pròpia inoperància, quan no negligència, a l'hora d'establir un procés que es desenrolle sense més dilacions que les estrictament necessàries.

Mentres se nos venia públicament que els ingressos de les discutides 'taxes judicials' es destinarien a la «mejora en la financiación del sistema judicial y, en particular, de la asistencia jurídica gratuita» (preambul de la Llei 10/2012, de 20 de novembre), lo que en realitat es va obtenir en l'any 2013 per este concepte ademés de ser una quantitat ridícula, no consta que s'haja destinat a la justícia gratuïta. En canvi, com informa el Diari Expansión el 27 de maig de 2014, en concepte d'interessos de les fiances (açò és, el rendiment del conte de depòsit i consignacions), 'justícia' obté l'astronòmica sifra de 150.000.000 d'euros.

En el Conte de Depòsits i Consignacions judicials s'ingressen quantitats de moneda pels usuaris de la justícia. Els depòsits, entre altres conceptes com la moneda metàlica apreheça per les Forces i Cossos de Seguritat, s'obtenen en compliment de garanties, fiances o caució. I les consignacions, es realitzen habitualment en els processos d'eixecució, en finalitat de lliurar-se per part de l'obligat al pagament d'una quantitat, aixina com també en altres supòsits illegalment establits. Certament, una part important de les quantitats ingressades en este Conte provenen precisament dels propis deutors eixecutats que pretenen minimisar les greus conseqüències que genera el procés. Ara be, els interessos que es liquiden pel conte de depòsits i consignacions, segons l'article 4 del RD 467/2006, de 21 d'abril, no s'abonen al Ministeri de Justícia, ni molt manco re-

vertixen a favor de qui realisa els ingressos o de qui deu cobrar-los, sino que s'abonaran al Tesor públic que depèn del Ministeri d'Economia i Competitivitat.

Miren si és important este conte que:

1.º L'any 2009, Banesto (actualment Banc Santander) va multiplicar per més de quatre les condicions que fins a llavors venia oferint el BBVA (concretament oferia diferencial del 0,37%) en la finalitat de desbancar al seu únic rival en la gestió de dit conte.

2.º L'any 2013, el saldo del conte va ser, ni més ni manco, que de 3.420.001.956 euros.

3.º Este conte es tan substanciós que aplegà a ser disputat a l'Estat per diverses Comunitats Autònomes (concretament la de Catalunya i la de Andalusia), generant un conflicte competencial que va tindre que pronunciar-se el Tribunal Constitucional per a resoldre'l (primer per la STC 50/2006, de 16 de febrer; i despuix per la STC 235/2012, de 13 de desembre).

El cas és que, una volta efectuat l'ingrés, quant més duren els procediments, quantes majors dilacions es produïxen, serà superior el rendiment. D'eixa manera, la cusquea de la justícia resulta molt

rendable a un Estat que és l'últim responsable de la mateixa. En canvi, en res es beneficien els usuaris que patixen de dites dilacions, com és l'acreeador o eixecutant que soporta innumerables tràmits i retards que deu cobrar, o el deutor o eixecutat que és qui sol realitzar les consignacions i els principals ingressos en dits contes. I tampoc revertix directa ni integrament en la millora del servici públic de la justícia. Al contrari, el Tesor públic estarà lucrant-se sempre d'esta situació en perjudi de les parts: de l'acreeador,

puix des de la consignació fins a l'entrega a l'acreeador, els interessos del conte són per a l'Estat; i també del deutor puix, en la hipòtesis de que la consignació haguera segut imprecident i injusta perque es declare que el deutor no ho és en realitat, es tornaria a qui consigna sols el valor nominal ingressat, sense incloure els interessos generats.

En els temps que corren, en els que la insolvència s'ha convertit en un verdader problema social, i en els que fins el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha tingut que pronunciar-se sobre el caràcter abusiu de determinades clàusules sobre interessos, resulta indignant que dels rendiments del capital de les parts no es beneficien les mateixes parts, els usuaris de la justícia, i ni tan sols la justícia, sino que es diluïxca en el Tesor públic. En fi, resulta patètic comprovar com, en el caramull de la desvergonya i la doble moral, gràcies a les dilacions judicials fruit principalment de la seua mateixa ineficàcia i negligència en la gestió dels servicis que li corresponen i se suponen que són de la seua responsabilitat, l'Estat tinga montat una verdadera paradeta que li reporta beneficis a grapats. Ara vas i ho 'twiteges'.

:: J. FERRERO